

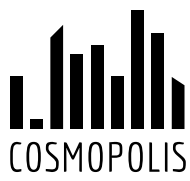
LISA REGANOVÁ

Dievča bez mena

OBETUJE ŽIVOT NEVINNÉHO
DIEŤA, ABY ZACHRÁNILA
MNOHO ĎALŠÍCH?

Dievča bez mena

LISA REGANOVÁ

LISA REGANOVÁ
Dievča bez mena

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 108. publikáciu

Z anglického originálu *The Girl With No Name*, vydaného vydavateľstvom Bookouture roku 2018,
do slovenčiny preložila Katarína Kvoriaková.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh a spracovanie obálky Ondřej Mikulecký
Grafická úprava a sazba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Adela Orémusová

Vydanie 1., 2022
Počet strán 360
Tlač FINIDR, s.r.o., Český Těšín

Copyright © Lisa Regan, 2018
First published in Great Britain in 2018 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2022
Translation © Katarína Kvoriaková, 2022

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy
*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-284-1 (ePub)
ISBN 978-80-8090-283-4 (pdf)
ISBN 978-80-8090-282-7 (print)

Pre môjho brata Kevina Brocka,
pretože mi ukázal, ako dotiahnuť boj do konca

1. KAPITOLA

NEWS 5 – Akron, Ohio
27. októbra 2016

Zrazil tínedžera a ušiel

Devätnásťročný chlapec zahynul dnes večer pod kolesami auta na námestí Highland, vodič z miesta nehody ušiel. O piatej ráno našiel tínedžera na ceste okoloidúci miestny občan na prechádzke so psom. Mladíka okamžite previezli do nemocnice Akron General Medical Center, kde ho neskôr vyhlásili za mŕtveho. Rodina si zatiaľ neželala zverejniť jeho totožnosť. Z križovatky, na ktorej došlo k zrážke a úteku vodiča, neexistujú kamerové záznamy. Polícia vyzýva každého, kto by mohol mať akékoľvek informácie o nehode, aby sa prihlásil.

2. KAPITOLA

PONDELOK

V obývačke reval televízor. Josie ho počula až do spálne na druhom poschodí ešte aj cez zavreté dvere. Keď zazneli prvé tóny zvučky miestnej spravodajskej stanice WYEP, povzdychla si, pozbierala svadobné časopisy z nočného stolíka a zamierila dole.

Na pohovke sa rozvaľoval jej snúbenec Luke a jeho vysoká svalnatá postava ju zaberala takmer celú. Z polystyrénovej nádoby na kolenách si bral hranolky a pchal si ich do úst. Nohami vyloženými na konferenčnom stolíku sa takmer dotýkal kôpky s ukázkami svadobných oznámení. Už dva týždne sa ho snažila donútiť, aby sa na ne pozrel. S očami prilepenými na obrazovku sledoval poludňajšie správy, kde vysielali nepretržitú reportáž o súdnom procese s Vrahom z medzištátnej, ktorý sa začal v to ráno.

„Luke, môžeš to, prosím ťa, stíšiť?“

Ani sa na ňu nepozrel. Josie položila kopu časopisov na konferenčný stolík a posadila sa vedľa neho, obtrela sa o jeho stehno. Stále sa neodvrátil od obrazovky. Reportérka Trinity

Paynová stála pred Okresným súdom v Alcotte. Lahký vánok jej nadvihoval tmavé vlasy, keď seabedome hovorila do mikrofónu. „Úvodné reči k procesu s Vrahom z medzištátnej, Aaronom Kingom, boli naplánované na dnes ráno. King však údajne pred pár hodinami spadol vo svojej cele a na umývadle si rozbil ústa. Podľa vyjadrení predstaviteľov väznice si to vyžadovalo niekoľko stehov.“

Luke si odfrkol a hodil si do úst ďalšiu hranolku. „Spadol. No tomu tak uverím.“

„Stavím sa, že to boli dozorcovia,“ poznamenala Josie, snažiac sa vtiahnuť ho do rozhovoru. V poslednom čase patrilo Kingov prípad medzi jeho obľúbené témy, ale zdalo sa, že Luke ju nepočul. Obzrela sa. „Doniesol si mi cheeseburger?“ spýtala sa.

Neodpovedal. Spomedzi vankúšov na gauči vytiahol ovládač a ešte pridal hlasitosť.

„Luke?“ oslovila ho Josie, ale on len mávol rukou.

Na obrazovke sa mihli modré oči a Trinity Paynová pokračovala: „Aaron King je podľa všetkého zodpovedný až za tridsať vrážd, ku ktorým došlo v posledných štyroch rokoch v štáte Pensylvánia, hoci vyšetrovateľom sa ho na základe DNA podarilo spojiť len s ôsmimi. Posledná z nich sa odohrala priamo v okrese Alcott.“

„Ja som ho mal zastaviť,“ zamumlal si Luke popod nos.

Bola to stará známa pesnička. Pred rokom chytil Vraha z medzištátnej nejaký štátny policajt pri rutinnej prehliadke. King sa hnal po ceste 80, ktorá vedie stredom Pensylvánie. V tej časti zvyčajne hliadkuje Luke. Lenže v tú noc si vymenil s kolegom službu, aby mohol ísť s Josie a jej starou mamou Lisette na oslavu jej narodenín. Lukov kolega zlizol všetku slávu a pocty

za chytenie sériového vraha, ktorý takmer štyri roky terorizoval štát.

„Som rada, že si ho nezastavil ty. Mohol ťa zabiť,“ poznamenala Josie a pritom mu jemne stisla stehno. Prudko od nej odtiahol nohu.

Spustila ruku a v očiach ju zaštipali slzy, čo už dobre poznala. Zažmurkala a potlačila ich. Nemala by sa cítiť odmietnutá – toto sa predsa dialo už niekoľko mesiacov –, ale cítila sa tak.

„Luke,“ prehovorila Josie, vzala mu ovládač z ruky a stíšila televízor.

„Hej,“ zaprotestoval a prvýkrát jej venoval pohľad.

Nasilu sa usmiala. „Myslela som si, že dnes spolu strávime nejaký čas. Len ty a ja. Žiadna práca ani nič, čo by nás rozptyľovalo.“

„Veď som tu,“ odbil ju.

Nie, nie si, pomyslela si. Pohľadom znovu zabľúdil k obrazovke.

Z konferenčného stolíka vzala vzorky svadobných oznámení. „Dúfala som, že by sme sa mohli porozprávať o svadbe. Tvoja sestra nám poslala tieto pozvánky, aby sme si ich prešli.“

„Vážne?“ vyštekol.

„Tak dobre, nemusíme použiť žiadne z tých, ktoré poslala Carrieann. Zrejme nejaké nájdeme aj na internete. Skočím po počítač.“

„Prosím ťa, Josie, teraz nie.“

Josie naňho zízala, telo jej stuhlo. „Uhm, dobre. Možno by sme mohli...“

„Pozri, chcem si dnes len trochu oddýchnuť, dobre?“

„Aha, jasné,“ hlesla Josie. „V poslednom období sme nemali veľa času na oddych, však?“ Povinnosti veliteľky dentonskej polície ju vyťažovali oveľa viac, ako očakávala. Takmer neustále ju preto

sužoval pocit viny. Vedela, že väčšina z toho, čím sa Luke trápi, nemá nič spoločné s ňou, ale nemohla sa zbaviť pocitu, že keby sa mu venovala viac, možno by sa jej každým dňom nevzdaľoval.

Pritisla sa k nemu, oprela sa oňho, ale on sa od nej odsunul a prstami lovil z dna nádoby posledné hranolky. Prázdny obal odhodil na druhú stranu gauča. Josie nadvihla obočie. „Mám to za teba zahodiť?“ spýtala sa uštipačne.

„Priniesol som ti burger,“ odvetil, akoby nepočul nič z toho, čo jej v posledných piatich minútach vyšlo z úst. „Je v kuchyni. Ticho, už ho privádzajú na súd,“ ukázal hlavou na televízor.

S ťažkým povzdychom sa Josie pozrela na obrazovku. Luke ledva počuteľne zastonal, keď zástupcovia šerifa viedli Kinga z auta do budovy súdu s bundou prehodenou cez hlavu. „Nechcú ukázať, aké má doriadené ústa,“ nadhodil Luke.

Vtedy sa na obrazovke televízie WYEP zjavila Kingova policajná fotografia. Bol mladý, mal iba dvadsaťtri rokov, bledú pokožku, nepoddajné hnedé vlasy a neupravenú, divokú bradu. Mal dlhý úzky a na konci mierne zahnutý nos a jeho tmavé oči akoby dokázali preniknúť priamo cez kameru. Zakaždým, keď uvidela túto fotku, jej naskočili zimomriavky. Bola rada, že to nebol práve Luke, kto ho zastavil, King totiž vyštartoval na toho policajta s mačetou. Tento fakt však Luke prehliadal vždy, keď lamentoval nad príšernou smolou, že tam nebol.

Josie sa však domnievala, že Luke zažil dosť traumy na celý život a nepotreboval pridávať na zoznam ešte aj napadnutie s mačetou. Pred rokom a pol ho postrelili a takmer zomrel, keď pomáhal Josie vyriešiť sériu zmiznutí tínedžeriek v meste.

Lenže toto nezmenilo jej milujúceho, veselého a vášnivého snúbenca na tohto apatickeho cudzinca pred ňou. Pred štyrmi

mesiacmi sa vybral ku kamarátovi Bradymu pozerat' zápas play-off NHL, keď zistil, že Brady zastrelil svoju ženu Evu aj seba. Conwayovci žili v malom mestečku Bowersville, mimo Josinej jurisdikcie, preto nevidela miesto činu, ale Luke odvtedy nebol sám sebou. Keď Brady Conway zastrelil svoju ženu a seba, akoby vzal aj časť Luka, a Josie netušila, či sa tá časť niekedy vráti. Mohla sa snažiť, koľko chcela, ale akoby k nemu nemohla preniknúť. Každým dňom sa vzdialenosť medzi nimi zväčšovala a smútok a neistota v nej narastali.

„Skutočný, živý sériový vrah,“ mumlal Luke. „A mohol som ho zatknúť ja. Koľko ľudí sa môže pochváliť, že zatkli sériového vraha?“

Josie sa tým pochváliť mohla. „Nie je to zase až taká výhra,“ poznamenala. Znovu chytila ovládač a vypla televízor.

„Luke, dnešok sme si vyhradili pre seba. Naozaj som si myslela, že by sme mohli...“

Vystrelil do sedu, tvár mu zaliala farba. „Hej, ja som to pozeral.“

Vytrhol jej diaľkové ovládanie z ruky, zapol televízor a znovu poriadne pridal hlasitosť.

„Luke, snažím sa tu s tebou rozprávať,“ prehovorila Josie.

Stále sledoval obrazovku. „A o čom?“

„O hocičom, o čom chceš.“

Pohľadom prešiel ponad konferenčný stolík a zahľadel sa jej do očí. „Josie, prosím ťa. Som unavený.“

Chcela mu odpovedať, ale on sa znovu ponoril do vysielania televízie WYEP. Delilo ich milión kilometrov, hoci ich telá sa nachádzali len niekoľko centimetrov od seba. Nie prvý raz jej napadlo, čo sa to s ním porobilo. Jeho neha, vrodená galantnosť

a dokonalá normálnosť ju k nemu vždy priťahovali. Vedela, že tieto záchvaty chladu sa jej netýkali. Chápala to. Nebola si však istá, koľko toho ešte znesie.

Navrhla mu, aby zašiel za terapeutom. Zjavne ešte nespracoval, čo sa stalo jeho priateľom, a mala pocit, že sa z toho obviňuje. Ak by prišiel o pár minút skôr, možno by sa mu podarilo celej situácii zabrániť.

Do mrazivého ticha, ktoré sa medzi nimi rozhostilo, zazvonil mobil. Obe hlavy sa zvrtili za zvukom nesúcim sa zo stolíka na chodbe. „Musím to vziať,“ oznámila potichu.

Prešla izbou, schmatla telefón a priložila si ho k uchu. „Pri telefóne Josie.“ Volal nadporučík Noah Fraley, jej zástupca.

„Šéfka,“ pozdravil ju Noah. „Niečo sa stalo. Mala by si za mnou okamžite prísť.“

Ani sa nespýtala prečo. „Dobre,“ odvetila jednoducho a potom jej Noah odrapkal adresu. Poznala ju, aj keď jej to v tej chvíli ešte nedošlo. Ukončila hovor a vzala si bundu zo šatníka.

„Josie?“ zakričal na ňu Luke z obývačky.

„Musím ísť do práce,“ oznámila mu.

3. KAPITOLA

Až keď ju od domu delili kilometre, uvedomila si, ako sa jej napínajú svaly v lopatkách, a jej telo sa konečne uvoľnilo. Vedela, že by sa nemala skrývať za prácu, ale len tam mala pocit, že má všetko pod kontrolou. Jej úľava sa však rýchlo rozplynula, keď dorazila na adresu, ktorú jej Noah nadiktoval do telefónu a pochopila, prečo jej pripadala povedomá.

Noaha našla pred veľkým viktoriánskym domom a na tvári sa mu zračil ponurý a odhodlaný výraz. Vchodové dvere strážil dentonský pochôdzkar s písacou podložkou v rukách. „Tu je miesto činu?“ spýtala sa Josie.

Noah prikývol.

„Zabezpečili ste oblasť?“

„Áno. Postavil som niekoho aj k zadným dverám. Všetky vstupné body máme pokryté.“

„Je... je mŕtva?“

Josie vlastne netušila, ako by sa cítila, keby jej Noah oznámil, že Misty Derossiová je po smrti. Netajila sa tým, že ju neznáša od čias, keď zistila, že jej zosnulý manžel Ray spáva s nehanebne

promiskuitnou striptérkou. Bolo to pre ňu ťažké, ale keď sa Ray priznal, že sa do Misty zalúbil, nuž, tým sa všetko zmenilo.

„Nie,“ odvetil Noah. „Aspoň zatiaľ nie. Záchranka ju odviezla rovno do nemocnice. A poslal som za ňou chlapa, aby mi hlásil jej stav. Suseda ju našla v bezvedomí. Vraj ju pár dní nevidela prichádzať ani odchádzať, preto ju prišla skontrolovať. Zaklopala, no nikto neotváral. Tak obišla dom a našla zadné dvere pootvorené. Keď vstúpila dnu, objavila Misty na zemi v obývačke. Potom zavolala záchranku. Misty je poriadne dobitá. Väčšina domu je nenarušená, až na obývačku, kde je všetko rozhádzané. Veď uvidíš.“

Josie chvíľu trvalo, kým sa jej myseľ upokojila a dokázala sa odosobniť, aby mohla brať tento prípad ako každý iný. Prešla okolo Noaha, ktorý vykročil za ňou. Kývla na pozdrav strážnikovi a on si zapísal jej meno do zoznamu osôb na mieste činu. Hneď za vchodovými dverami niekto z vyšetrovateľov rozložil stanicu s pomôckami.

Mesto Denton sa rozprestieralo na zhruba šesťdesiatich piatich štvorcových kilometroch, z čoho veľká časť sa nachádzala v neskrotených horách strednej Pensylvánie a všade naokolo sa do diaľky rozvažovali len husté lesy pretkané jednoprávdovými kľukatými cestami, ktoré spájali roztrúsené vidiecke sídla. S obyvateľstvom čosi viac ako tridsaťtisíc nebolo mestečko dostatočne veľké, aby malo vlastnú výjazdovú jednotku na obhliadky miesta činu. Zato sa mohlo pýšiť malou skupinou kriminalistov, ktorí boli špeciálne vycvičení na zabezpečovanie dôkazov a zaistenie miesta činu. Bol to jej forenzný tím.

Pri pulte s pomôckami si Josie s Noahom natiahli ochranné obleky Tyvek s návlekmi, čiapkami a latexovými rukavicami.

„Poveril si už niekoho, aby obišiel susedov?“ spýtala sa Josie. „Či si niekto niečo nevšimol?“

„Jasné,“ odvetil Noah. „Vyslal som dvoch dôstojníkov.“

Vybrala sa za Noahom do Mistinho domu. Musela uznať, že má pravdu – vyberane a dôkladne zariadené izby vyzerali nedotknuto. Josie s Noahom už raz do tohto domu nazreli, keď sa pred dvomi rokmi po Rayovej smrti Misty stratila. Všetky izby boli zariadené prepracovaným starožitným nábytkom, ktorý vyzeral rovnako nepohodlne ako módne. Tancovanie v miestnom strip-tízovom klube zjavne dobre vynášalo.

„Ako som povedal, takmer všetko je na svojom mieste,“ poznamenal Noah, keď prechádzal po chodbe na prízemí.

„Vravíš, že suseda našla pootvorené zadné dvere?“ uistovala sa Josie. „Žiadne známky násilného vniknutia?“

Noah pokrútil hlavou. „Nie. Buď ich nechala Misty odomknúť, alebo pustila útočníka dnu.“

„Nejaké rozbité okná?“

„Žiadne.“

„A čo jej auto?“

„Zaparkované v garáži vzadu.“

Noah zastal pri vstupe do obývačky v zadnej časti domu. Kývol rukou a naznačil jej, aby vošla prvá. „Ideme? Dávaj pozor, kam šliapeš.“

Josie prehltna a vstúpila do izby. Kedysi nepoškvrnená obývačka vyzerala, akoby sa ňou prehnalo tornádo. Podlahu z tvrdého dreva pokrývalo sklo, drevené triesky a zničený nábytok, svetlomodrý koberec bol pofrkaný krvou. Malý drevený konferenčný stolík ležal neďaleko rozlomený na polovicu a z praskliny v dreve visel prameň blondavých vlasov. Josie narátala tri prevrhnuté

stojacie lampy, črepiny ručne maľovaného skla sa povalovali po celej izbe. Na jednej časti krémovej steny sa nedala prehliadnúť priehlbina, akoby tam vrazil niekto tak prudko, až sa preliačil sadrokartón. Josie opatrne prešla po miestnosti, lebo jej pozornosť pritiahol malý biely predmet vedľa tabuľky na označenie dôkazu. Kľakla si a ukázala naň.

„Preboha,“ zalapala po dychu. „To je zub?“

Noah sa zhlboka nadýchol. „Hej,“ odpovedal. „Záchranári potvrdili, že Misty chýbal jeden z horných predných zubov.“

Odrhla od neho zrak, aby si prezrela zvyšok miestnosti. Pracovali tam traja vyšetrovatelia. Jeden rozprašoval prášok na zber odtlačkov prstov na stenu a nábytok, druhý vysával vlákna z koberca uprostred izby a tretia sa prechádzala po cestičke žltých plastových tabuliek na označenie dôkazov a fotografovala každý detail. Všetci boli odetí v bielych oblekoch presne ako Josie a Noah a pohybovali sa po mieste činu veľmi pomaly a obozretne, akoby mali pod nohami tenký ľad. Keď zacítili jej pohľad, zdvihli k nej zrak.

„Šéfka,“ pozdravil ju dôstojník s malým ručným vysávačom.

Kývla mu a on sa presunul z koberca k hrubej bielej vlnenej deke pohodenej na podlahe. Ukázal na ňu a fotografka k nej opatrne prešla a spravila niekoľko snímok. Potom deku vystrelila a povysávali v nádeji, že na nej nájdu nejaké vlasy alebo vlákna. Jej čistobiely povrch poškrvnil krvavý odtlačok ruky. Podľa veľkosti zrejme patril Misty.

Potom Josinu pozornosť upútalo niečo iné. Ukázala rukou na predmet vedľa gauča.

„Noah, čo je to, dočerta?“

4. KAPITOLA

Svetlosivé detské hojdacie kreslo so zelenými a žltými pastelovými bodkami ležalo prevrátené na boku. Zvonkohru, ktorá zvyčajne visí z tyče v tvare U nad sedadlom, ktosi vytrhol a mäkké zvieratká zo zoo sa smutne povalovali rozhádzané po zemi. Vedľa kresla bol pohodený plyšový sloník a pokrčená zelená deka, veľká akurát tak na zabalenie novorodenca.

„Bolo tu nejaké dieťa? Ona mala dieťa? Je...?“

„Dieťa sme nikde nenašli,“ dodal rýchlo Noah.

Táto informácia nepotlačila odporný pocit úzkosti, ktorý bublal Josie v žalúdku.

„Ani som nevedela, že je tehotná.“

Noah prikývol. „Suseda potvrdila, že Misty mala termín niekedy v týchto dňoch. No podľa toho, čo sme našli hore v kúpeľni, sa domnievame, že porodila doma. Lenže po dieťati niet ani stopy. V pivnici sme našli zamknutého psa, štekal ako bláznivý. Suseda navrhla, že sa oňho postará, kým sa všetko vyrieši.“

„Kedy porodila?“

„Nevieme, ale asi niekedy v posledných dvoch dňoch. Suseda videla Misty naposledy pred štyrmi dňami a už mala krátko pred termínom.“

„Myslíš si, že bola sama, keď rodila?“

„Nie, nemyslím si. Pod' sa pozrieť hore.“

Josie vyšla za Noahom na poschodie. Viedol ju popri izbe, ktorú Misty očividne pripravila pre bábätko. Josie do nej nazrela – žlté steny s tancujúcimi zvieratkami, bielizník, pult na prebaľovanie a detská postieľka, všetko vyzeralo novo. Ak Misty skutočne porodila za posledných dvadsaťštyri až štyridsaťosem hodín, tak nemala príležitosť niečo z toho využiť.

Keď prešli popri detskej izbe do hlavnej spálne, hneď jej do nosa udrel zápach – zatuchnutý pot, čudný sladkastý smrad, ktorý nevedela zaradiť, a známy slabý kovový pach krvi. Izba bola ako po výbuchu. Obrovskú posteľ zasadenú do okrasného vyrezávaného mahagónového rámu pokrývali skrčené uteráky a plachty a domotaná posteľná prikrývka ležala na kôpke na zemi. Zhúžvané uteráky, handry na umývanie a utierky vytvárali cestu do susediacej kúpeľne a takmer všetky boli od zaschnutej krvi.

„Túto miestnosť sme už zdokumentovali, takže sa môžeš voľne pohybovať,“ oznámil jej Noah.

Josie vošla do kúpeľne pri spálni. „Porodila tu.“

„Hej,“ potvrdil Noah.

Hoci o pôrodoch nevedela veľa, bolo jej jasné, že Misty musel niekto pomáhať.

„Kde je jej mobil?“ opýtala sa Josie.

„Nenašli sme ho.“

„Videla tá stará suseda niekoho prichádzať alebo odchádzať? Dúfam, že ste hneď vypočuli najbližších susedov.“

„Jasné, sám som sa o to postaral.“

„Videli niekoho? Niekoho, kto niesol dieťa? Nezvyčajné vozidlo?“

„Nie, nevideli nikoho,“ odvetil Noah.

„Okamžite musíme vyhlásiť Amber Alert – dieťa v ohrození života.“

„Na základe čoho?“

„Toto spĺňa kritériá. Vďaka Amber Alert sa okolie dozvie, že sa stratilo dieťa mladšie ako osemnásť rokov alebo ho niekto uniesol a hrozí mu bezprostredné riziko. Ak tu bábätko nie je a nie je ani s matkou, musíme k tomu pristupovať ako k únosu. Nemienim nič riskovať, určite nie v prípade novorodenca.“

„Šéfka, ale veď nepoznáme ani len jeho pohlavie.“

„Tak to musíme zistiť. Nech sa niekto porozpráva s jej pôrodníkom. A čo jej najlepšia priateľka? Tá, ktorá nám volala, keď sa Misty stratila naposledy.“

„Už som jej telefonoval,“ priznal sa Noah. „Na chladničke som našiel kartičku s termínmi u miestneho pôrodníka, tak som do ambulancie poslal Gretchen, aby čosi vyzistila.“

„Výborne,“ pochválila ho Josie.

Gretchen Palmerovú prideliť na oddelenie ako detektívku. A keď sa Josie stala veliteľkou polície a potrebovala za seba náhradu, najala ju. Gretchen už tiahlo na štyridsiatku a väčšinu svojej kariéry pracovala na pozícii detektívky vo Filadelfii. Bola ostrieľaná, praktická a skutočným prínosom do jej tímu.

Noah sa zamračil. „Nemáme fotku ani vozidlo, žiadnych svedkov.“

„Uvedomujem si to. Nemáme veľmi na čom stavať,“ pripustila Josie. „Skúsme aspoň čo najrýchlejšie zistiť pohlavie bábätko, kým vyhlásime pátranie. A čo otec?“